

Woordje van de redactie

De lente lijkt, met de nodige horten en stoten, toch stilaan het pleit te winnen van de winter, de grauwe grijsheid, de kille nattigheid. Akkoord, Frank De Boosere zal tevreden zijn: de grondwaterspiegel stijgt gestaag, maar

Ah, nu hoor ik u denken, is dit nu het enige wat de redactie van ons volprezen Cultuurkrantje kan verzinnen? Een praatje over het weer? Komaan! Ik geef het toe, Frank en zijn water zijn er uit associatie bijgehaald, het gaat me om de lente, het gevoel van zon op de snoet, van hoop, van herleven na een winterslaap. Ook op cultureel vlak. Tentoonstellingen en musea staan te popelen om u te ontvangen en hun schatten te tonen, we dromen met zijn allen van de festivalzomer, Theater aan Zee en de zomerse blockbusters op het grote scherm. In dit Cultuurkrantje dan ook aandacht voor drie evenementen die fun, zomer en cultuur perfect verbinden: The Chrystal Ship, het streetartfestival in Oostende, Beaufort 2024 en de Triënnale in Brugge. Ook een uitstap naar Brussel staat op het programma.

Terwijl ik dit schrijf, staan de Classics op de achtergrond te spelen. Radio1 verblijdde ons de hele paasvakantie met tijdloze nummers. Een prima muzikale opstap naar die zo verlangde zomerse vreugde. Wat me opvalt is dat de meeste nummers “uit mijn tijd” zijn, met andere woorden, oud ☺, meer nog, uit de jaren

'70 tot '90 van de voorbije eeuw. De meer recente nummers zijn vaak dan weer van “oude knarren”, denk Cave, Springsteen of Cohen. Vreemd toch? Goed, het zijn de “Classics” maar toch waar blijven de nieuwe helden, de muziek die zich zal beetelen in onze 21ste eeuwse muziekencyclopedieën? Een valabele kandidaat is Bolis Pupul, in dit krantje vindt u een recensie van zijn wondermooie ode aan zijn overleden mama: Letter to Yu. De andere nieuwe release die onze aandacht verdient, is van Beyoncé, een jong springveulen van amper 43 jaar. Haar recente plaat is zowaar een countryplaat. De oorsprong van die muziek ligt in de smeltkroes van veel nationaliteiten, die in de 18e eeuw naar de Nieuwe Wereld trokken om daar een nieuw leven te beginnen. Veel emigranten brachten hun muziek-instrumenten mee, en na een week hard werken kwamen ze op zaterdag bij elkaar om te ontspannen en muziek te maken. Dit brengt ons dan naadloos naar de series 1883 en 1923.

Ook het interview met oud-leerlinge Eline Duerinck is doordrongen van muziek, zij is een professionele celliste en vertelt daar honderduit over. En, natuurlijk is er ook meneer De Paepe die het in zijn Blik van Harry over zijn dasjes en strikjes heeft.

Veel leesplezier
Jirka Claessens

Interview met Eline Duerinck

Persoonlijk paspoort

Naam: Duerinck

Voornaam: Eline

Afstudeerjaar Atheneum: 2003

Favoriete vak op de middelbare school: dat hing een beetje af van de leerkracht ;), maar mijn voorkeur ging meestal uit naar de taalvakken

Anekdote uit je Atheneumtijd:

Ik heb slechts één keer strafstudie gehad en dat was in het vijfde of zesde middelbaar. Dat kwam omdat ik tijdens een springuur even bij de fotograaf in de stad om mijn foto's was gegaan. Ik ben toen mevrouw Coppieters van chemie tegen het lijf gelopen en die had natuurlijk door dat ik daar niet hoorde te zijn. Ik kreeg bijgevolg een strafstudie, terwijl het net buiten keimooi weer was; mijn vrienden stonden me dan ook stevig uit te lachen aan het raam. Maar ik had wél mijn foto's!

Eventuele vervolgstudie:

Master/meester in de muziek aan het conservatorium

Beroep: Freelance cellist + muzikleerkracht

Werkgever: Academie de Kunstbrug Gent

Kun je jezelf even kort voorstellen?

Ik ben geboren en getogen in Dendermonde, afkomstig uit een muzikale familie. Momenteel woonachtig in Gentbrugge, getrouwd en mama van een dochter van 11.

Je volgde een basisopleiding in het conservatorium te Gent. Welke afstudeerrichting heb je gekozen en waarom die keuze?

Ik heb een meester/master in de klassieke muziek gevolgd met als instrument cello. Dat was toen de meest voor de hand liggende keuze om intens verder te kunnen bezig zijn met muziek en mijn wereld te kunnen verbreden.

Is het een must om er van jongs af mee bezig te zijn, als je het wilt maken in de muziekwereld? Met andere woorden, volgde je als kind al muziekschool?

Ik ben zelf als zesjarige gestart op de muziekacademie en heb dat volgehouden tot wanneer ik een hogere studie moest kiezen. Ik weet niet of het een must is om naar de academie te gaan, maar hoe meer je van jongs af omringd wordt door muziek, op welke manier dan ook, hoe gemakkelijker je je er vervolgens in oriënteert. Er zijn echter ook genoeg goeie muzikanten die pas op latere leeftijd echt gebeten zijn geraakt door muziek.

Waarom heb je gekozen voor de cello? Dat lijkt me minder voor de hand liggend dan de piano of de gitaar.

Toen ik 10 werd, kreeg ik van een vriendinnetje het boekje Tiny speelt muziek voor mijn verjaardag, en daarin leert Tiny cello spelen. Ik had geen flauw idee hoe het instrument klonk, maar ik vond het er zó mooi uitzien dat ik het ook wilde proberen.

Kun je nog andere instrumenten bespelen?

Ik speel ook vlot piano, ik leer nu drummen, heb nog enkele jaren klassieke zang gedaan en ik speel een klein beetje oed (arabische luit) en contrabas.

Moet ik je in een filharmonisch orkest voorstellen of speel je ook het “lichtere genre”?

Ik speel eerder het lichtere genre, maar eigenlijk is dat een ietwat cliché benaming voor alle muziek die niet klassiek is. Zelf hou ik erg van close contact tussen muzikanten op het podium en ensembles waarbij iederéén muzikaal kan bijdragen. Dat zijn net twee zaken die in een groot orkest iets moeilijker gaan, dus mij ga je daar niet zo snel vinden.

Heb je eigenlijk een favoriete (klassiek) componist?

Ik merk bij mezelf dat ik een onderscheid maak tussen een favoriete componist om naar te luisteren en een favoriete componist om te spelen, dus ik vrees dat het antwoord ‘nee’ is.

Je geeft ook aan Academie de Kunstbrug in Gent. Is dit voor je een “noodzakelijk kwaad” of eerder een verrijking?

Voor mij is het een verrijking. De ervaringen die je opdoet op een podium kan je delen met je leerlingen en dat inspireert hen ook, maar door les te geven leer je zelf steeds ook nog bij, zowel technisch als artistiek. Iedere leerling biedt opnieuw een unieke kijk op muziek. Daarnaast is het ook heel fijn dat lesgeven ‘vast werk’ is, goed verloond, met genoeg vakantie en dat er flexibiliteit is om lessen te verplaatsen als je op tournee gaat.

Heb je al platen of cd’s opgenomen? Of treed je vooral live op? Houdt dat ook in dat je echt op tournee gaat?

Ik heb al enkele albums opgenomen en het toeval wil dat er deze maand net drie platen verschijnen waar ik op meespeel. Musafir van het ensemble Halva, Fetish van de band Laughing Bastards en The Broken Heart of Mati Le Dee. Met Halva hebben we al geregeld getourd door Duitsland, altijd een hele fijne ervaring. En momenteel zijn we met Laughing Bastards bezig met een tournee in Vlaamse zalen om de plaat voor te stellen.

Ben je ooit echt starstruck geweest? Daarmee bedoel ik, of je ooit samengewerkt hebt met een “grote naam” waarvan je toen dacht: “Zie mij hier nu staan!”?

Ja, eigenlijk vorig jaar nog. Ik mocht toen met wat Gentse rasmuzikanten op het hoofdpodium van de Gentse Feesten spelen en als gastmuzikant kwam jazzsaxofonist Jeroen Van Herzeele ons vervoegen. Voor hem heb ik altijd al veel bewondering gehad, zowel als mens als als muzikant. Die twee, de mens en de

muzikant, zijn voor mij ook onlosmakelijk met elkaar verbonden. Maar ik voelde een grote tevredenheid toen Jeroen zijn solo's naast mij stond te knallen.

Componeer je ook zelf muziek? Zo ja, kun je er iets over vertellen.

Ik heb veel geschreven in mijn tienerjaren, daarna is dat wat stilgevallen. Tijdens de coronaperiode ben ik echter weer wat beginnen schrijven. Meestal komt die muziek voort uit spontane improvisatie en als ik merk dat het iets is dat 'raakt', neem ik het op en schrijf ik het neer. Voorlopig ben ik er nog niet aan begonnen, maar ergens is er wel een groter 'ei' in de vorm van een soloplaat dat op een dag gelegd zal moeten worden.

Gaat je voorkeur uit naar klassiek, jazz of toch eerder pop- of rockmuziek? Het lijken me erg uiteenlopende genres.

Het is een beetje zoals bij een favoriete componist. Ik speel quasi alle muziek graag, maar ik luister niet graag naar alle genres. Alleen met Ingeborg op het podium staan vond ik net iets minder inspirerend.

Welke muzikanten inspireren jou? Wie zijn je grote voorbeelden?

Op de cello komt niemand zo dicht bij de volmaaktheid als de Canadese cellist Jean-Guihen Queyras. Het ensemble L'Arpeggiata van Christina Pluhar of het Belgische jazztrio Aka Moon zijn dan weer ensembles waar ik graag zelf bij had gespeeld. En om dichterbij mijn eigen winkel te blijven: Ira Shiran, de accordeonist van Halva, is een geweldige muzikant en weet me steeds opnieuw te raken.

Heb je het gevoel dat je van je passie je beroep hebt kunnen maken?

Sinds kort heb ik dat wel en dat voelt heel fijn. Zoals -wellicht- iedere artiest heb ik

een lange weg moeten afleggen om uit te zoeken waar mijn sterktes liggen en wat ik wel en niet graag doe. Ik heb een klassieke opleiding gehad en die heeft me een goeie basis gegeven, maar blijkt uiteindelijk niet de wereld waar ik mijn artistieke voldoening uit haal. Dat heeft wel even tijd gekost om te aanvaarden.

Ik las dat je samenwerkte met Azind (klezmer- de traditionele muziek van de joodse bevolking in Oost-Europa en de Balkan) dat lijkt me echt een totaal andere wereld. Vond je dit leuk om te doen?

Oh ja! Azind is eigenlijk het koppel Nicolaas Cottenie en Alina Bauer, met wie ik ook in Halva speel. Zij hebben me de klezmerwereld leren kennen. Sindsdien heb ik het gevoel de deur naar een muzikale schatkamer ontdekt te hebben. In West-Europa kennen we heel weinig van de Oost-Europese en Midden-Oosterse muziektradities en de kruisbestuivingen met de muziek van hier. Heel jammer, want hoe die verschillende muziektradities geëvolueerd zijn, is ontzettend boeiend. Ik volgde onlangs een workshop over Ottomaanse klassieke muziek en het gaf me nog meer inzicht in waar ik al mee bezig ben.

Wat is je ultieme tip aan onze jonge lezers die het willen maken in de cultuurwereld?

Ik stel me altijd de vraag wat dat betekent, 'het maken'.

Maar, ik kan wel zeggen dat het belangrijk is om te investeren in projecten, zelfs al

wil dat zeggen dat je soms eens onbetaald of voor weinig geld een opdracht doet. Blijf nederig, open van geest en laat je verwonderen, maar stel op tijd je grenzen en wees bereid om hard te werken. Nu klink ik als een pastoor, hé?

Heb je nog vrije tijd? En, hoe besteed je die het liefst?

Heel weinig. De repetities en concerten die er naast het lesgeven nog bijkomen plan ik in mijn vrije uren, maar tegelijk zijn die vaak ook heel gezellig en leerrijk. Als ik dan toch echt vrij heb, dan spendeer ik die uiteraard graag met mijn dochter of fietsend in Normandië.

Waar zie je jezelf binnen vijf jaar?

Geen idee, ik laat de dingen wat op me afkomen. Misschien fietsend door Normandië? 😊

De snelle keuzes

Cello suites van Bach of Concerto voor cello en orkest van Elgar

Allebei

Musical of theater

Onmogelijk om uit te kiezen 😊

Vinyl of Spotify

Ik zou vinyl moeten zeggen, maar Spotify heeft natuurlijk wel zijn voordelen. Los daarvan, als je echt iets graag hoort, koop gewoon de cd of de plaat, daar steun je artiesten het meest mee!

Halfvol glas of halfleeg glas.

Halfvol

Frankrijk of Italië.

Allebei

Selectie uit “Le questionnaire de Proust”

Marcel Proust (1871-1922) is een beroemde Franse romanschrijver en essayist. Zijn naam is ook vastgeklonken aan een oude, van oorsprong Engelse, vragenlijst, bestaande uit circa dertig vragen, die tot doel heeft om meer zelfinzicht te krijgen

Wat is je meest opvallende karaktereigenschap?

Ik weet niet of het mijn meest opvallende eigenschap is, maar ik denk dat ik heel begrijpend ben. Een beetje té soms. Zoals Hanna Arendt zegt: ‘Ich muss verstehen.’ Ik snap dat.

Wat is jouw idee van geluk?

Gastronomisch tafelen met liefdevolle mensen om je heen met een stevige dosis humor. En uiteraard een goede gezondheid.

Waar zou je willen wonen?

In een mediterrane klimaat.

Als je zelf mag kiezen, wie zou je dan willen zijn?

Meinie Nicolaï, de directeur van Artsen zonder Grenzen.

Wat is je lievelingskleur?

Het groen van de eerste prille lentebaadjes. Daar gaat zo een licht vanuit.

Waar ben je trots op?

Dat mijn dochter een zelfstandige meid aan het worden is die durft na te denken. En op die drie nieuwe platen die deze maand uitkomen.

Welk natuurlijk talent had je graag willen hebben?

Grafisch ontwerpen, tekenen, verhalen kunnen schetsen met beelden.

Wat waardeer je het meest aan vrienden?

Humor en een luisterend en niet-oordelend oor.

Wat vind je het prettigste moment van de dag?

Een koffietje na het middageten.

Voor welke fout heb je de meeste tolerantie?

Verliefd worden op een ander terwijl je een relatie hebt.

De blik van Harry:

R.E.S.P.E.C.T.

'Ha, gaat ge naar een trouwfeest, misschien?' Ik krijg af en toe een opmerking over het feit dat ik een das, een nette jas en een gilet (dat ding zonder mouwen onder het jasje) draag. Dan heb ik nog niet gesproken over de keren dat ik een vlinderdas (een strik) omheb. Belangrijk: ik knoop mijn dassen en strikken zelf, die vooraf geknoopte dingen moet ik niet. Als je iets doet, dan moet je het goed doen.

In een tijdperk waar T-shirts, truien en losgeknoopte hemden koning zijn, lijkt de das meer en meer iets uit de prehistorie ... of toch op zijn minst iets voor een stoffige minister. Er liep een keertje een leerling op me af tijdens een pauze. Ik had toezicht op de speelplaats en flaneerde in de zon. Waarschijnlijk blonk mijn das meer dan mijn hoofd, want de leerling wilde weten of ik 'rijk' was. Ik begreep niet waarom hij dacht dat ik – een leraar begot – rijk zou moeten zijn. 'Omdat uw kleren zo chique zijn', luidde zijn redenering. Op zich vond en vind ik dat een grappige gedachte, zeker als je weet dat ik in kringloopwinkels snuister naar dassen, jassen en broeken. Zo is mijn recentste aankoop een das uit de jaren 1970 met een geweldig kleurrijk streepjesmotief. Het kostte me welgeteld €0,25. Een kinderhand is gauw gevuld.

Is het omwille van een behoefte naar stijfdeftigheid dat ik dassen draag? Voel ik me daarmee meer een gezagsvolle leraar? Of ben ik gewoon een ouderwetse

kaalkop? Dat laatste wil ik niet helemaal ontkennen, maar er zit toch méér achter. Helemaal aan het begin van mijn leven als leraar stond ik voor een klas met leerlingen met allerlei leerproblemen. Het is niet te sterk om te stellen dat er ook verschillende kinderen waren met moeite voor regels en correct gedrag. Op een dag vroeg een van de jongens in de klas: 'Meneer, waarom draagt gij altijd een das?' Ik moet toegeven, toen droeg ik quasi elke dag een das. Vandaag ben ik wat nonchalanter. Mijn antwoord klonk toen: 'Omdat ik jullie respecteer. Elke dag sta ik voor de spiegel en trek mijn beste kleren aan, omdat ik weet dat ik jullie zal zien.' Blijkbaar bezorgde ik hun daarmee zo een compliment dat de betreffende klas de rest van het schooljaar een pak meegaander werd.

Het was niet gelogen. Kleren dienen niet alleen om ons te weren tegen wat het weer ons soms aandoet, kleren schenken ons ook een identiteit. Maar kleren vertellen ook iets aan de anderen. Het schooljaar start ik altijd met dezelfde boodschap: 'respecteer je medeleerlingen, jezelf en de leraar'. En over die laatste zeg ik steevast dat die ook jullie moet respecteren. Wanneer je me ziet opduiken met mijn stropdas of met mijn vlinderdas om, dan weet je dat er alvast iemand 's morgens de moeite deed om zich voor jullie op te maken. Het is mijn blijk van respect. Of vrij naar Aretha Franklin: 'R.E.S.P.E.C.T. That is what you mean to me!'

Tentoonstelling van de maand: Chantal Akerman in Bozar

Praktisch:

Neem de trein vanuit Dendermonde naar Brussel Centraal. Volg de pijltjes naar "Kunstberg" en u komt vanzelf uit bij het prachtige Bozargebouw, een architecturaal pareltje van Victor Horta.

Openingsuren:

Alle dagen van 10u tot 18u
Gesloten op maandag

Tickets:

Volwassenen	16,- €
Jonger dan 30	8,- €

Leuk op te weten:

Tot 21 juli brengt Cinematek (naast Bozar) een volledige retrospectieve van alle films van de cineaste.

Programma:

<https://cinematek.be/programma>

Ook leuk om te weten:

Van september 2024 tot januari 2025 is deze tentoonstelling te bekijken in Parijs in het Jeu de Paume

Ik weet het, ik stuurde u reeds vorige maand naar Bozar om er u onder te dompelen in de wereld van het surrealisme. Vandaag stel ik voor om een van de belangrijkste Belgische filmmakers te ontdekken: Chantal Akerman.

Chantal wie?

Mijn naam is Chantal Akerman. Ik werd in Brussel geboren. En dat is de waarheid. Dat is de waarheid.

(Chantal Akerman in Traveling)

Akerman was een van de meest onverschrokken filmmakers van haar generatie en haar werk is nog steeds te zien in bioscopen en musea. Hoewel ze bij het brede publiek grotendeels onbekend is, staat ze bij cinefielen, beeldend kunstenaars en filmmakers op een voetstuk.

Haar bekendste film is ongetwijfeld Jeanne Dielman, 23, quai du Commerce, 1080 Bruxelles, die de jonge Akerman (pas 25!) met een grotendeels vrouwelijke ploeg draaide. De titel klinkt u ongetwijfeld niet onbekend in de oren, het Cultuurkrantje bracht deze prent al onder de aandacht, want hij werd in december 2022 uitgeroepen tot "Beste Film Allertijden" door Sight and Sound. Hitchcock en Orson Wells moesten tevreden zijn met een tweede en derde plaats én voor het eerst in het zeventigjarige bestaan van de Sight and Sound-poll wordt de lijst aangevoerd door een vrouwelijke regisseur. Dit is wel erg bijzonder.

Zou u me met ongeloof aanstaren, surf naar <https://www.bfi.org.uk/sight-and-sound/greatest-films-all-time#rank-25> en laat het insijpelen: een Belgische cineaste voert de lijst van 100 beste films wereldwijd aan.

In Jeanne Dieleman, 23 Quai de commerce 1080 Bruxelles documenteert Akerman tot in de kleinste details drie dagen uit het leven van een weduwe die woont aan - u raadt het al - de Handelskaai 23 in Brussel. Meer dan drie uur lang volgen we een huisvrouw (vertolkt door de iconische Franse actrice Delphine Seyrig) terwijl ze de flat opruimt, aardappels schilt, eten klaarmaakt, de schoenen van haar zoon poetst, boodschappen doet én zich elke middag prostitueert. U denkt bij uzelf: saai! Maar, de repetitieve rituelen van de dagelijkse routine bouwen langzaam een gevoel van angst op bij de kijker. Vergelijk het met een vorm van hypnose en voor u het beseft verandert de trage film in een ijzingwekkende thriller.

Voor Jeanne Dieleman dompelde de in 1950 geboren Akerman zich onder in de alternatieve filmwereld van New York, de stad waar ze in 1971 arriveerde. In die periode leerde ze veel en kwam ze los van de beperkingen die de traditionele film oplegde. Ze filmde het afgeleefde hotel en haar medegasten, bracht de straten van New York in beeld en zette die tegenover de brieven die haar moeder vanop het Belgische thuisfront schreef. Haar films waren altijd heel persoonlijk en haar moeder Nelly (die de holocaust overleefde en haar bron van inspiratie was) was nooit veraf.

Akerman wou nooit tot een bepaalde strekking behoren, ze draaide altijd de film die ze wilde draaien: fictie, documentaires, experimentele prenten,

alles kon en mocht. Ze maakte ook video- en installatiekunst, publiceerde een toneelstuk en schreef twee 'autofictieromans', die nu trouwens in het Nederlands vertaald zijn. Omdat ze zoveel verschillende dingen probeerde, valt het moeilijk haar in een vakje onder te brengen. Feit is wel dat ze van bij het begin omarmd en verafgood werd door een groot aantal cinefielen, beeldend kunstenaars en collega-filmmakers, die haar beschouwden als een belangrijke vernieuwer en een pionier van de moderne feministische cinema.

Meer mainstream was haar project A Couch in New York (1996), een wrange komedie over psychoanalyse met Juliette Binoche en William Hurt. Akerman en haar camera hielden van steden: Brussel, Parijs, New York.

Voor haar documentaires reisde ze de hele wereld af: Zuid-Amerika, de Mexicaanse grens, Oost-Europa en Israël. U moet zich echter niet verwachten aan journalistieke documentaires, neen, haar documentaire films zijn artistiek en hebben als doel u helemaal onder te dompelen. Ze zijn zelden opgebouwd rond verhalen of interviews, maar portretteren vooral mensen en landschappen.

Tot haar fictiefilms behoren ook enkele sobere literaire bewerkingen van onder meer Marcel Proust of Joseph Conrad.

Parijs heeft te veel cultuur. Die hangt over je schouder als een lomp, zwaar gewicht. Hier [in Brussel] voel je je vrijer. De Belgische cultuur, die er zeker is, wordt niet als een grote cultuur erkend. Eigenlijk is Brussel wat Tsjechoslowakije voor Kafka was: een ideale werkplek.

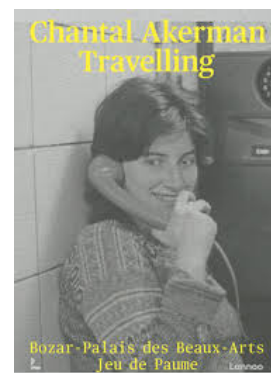
(Chantal Akerman)

Haar laatste film was een van haar meest persoonlijke: No Home Movie (2015) is een videoportret van haar moeder tijdens haar laatste dagen. In datzelfde jaar stapte Chantal Akerman uit het leven. Na haar dood volgden lofredes van regisseurs als Claire Denis, Apichatpong Weerasethakul en Gus Van Sant, die haar invloed op de moderne cinema bevestigden.

Het bekijken van haar films verandert je opvatting over cinema en de manier waarop je ernaar kijkt of erover denkt.,

(Todd Haynes)

De tentoonstelling:

Het atypische parcours van Chantal Akerman krijgt alle aandacht in een chronologisch opgebouwde tentoonstelling. Neem vooral de tijd alles in u op te nemen, laat u onderdompelen, net als Akerman het zelf zou gewild hebben. De ontdekkingsstocht in Bozar start van Akermans prille begin in Brussel en eindigt in de Mexicaanse woestijn, u ziet zowel haar allereerste films als haar laatste installaties in 2015.

Dit is de eerste grote tentoonstelling over de Brusselse artieste, met unieke en nooit eerder vertoonde beelden, productie- en werkdocumenten uit haar archief. Ik was erg onder de indruk, maar kende wel al wat over haar werk en leven. Ik beseft dat dit geen evidente tentoonstelling is, u moet er ook wel wat tijd voor uittrekken. Doorheen alle etappes van haar carrière en plaatsen die Akerman heeft doorkruist en gefilmd begrijpt u hoe vernieuwend ze is geweest. Zo ging ze aan de slag met uiteenlopende media als film, televisie, tekst en installatie. Chantal Akerman was een inspiratie voor een hele generatie en tot op vandaag een voorbeeld voor heel wat regisseurs en artiesten. Verwacht u aan een boeiende reis vol beelden en archieven, neem er de tijd voor, laat u onderdompelen en betoveren.

Bijkomende tip: zoek uit of u na uw bezoek een film van haar kunt meepikken in Cinematek.

Meer info: <https://cinematek.be/>

Galerie Xavier Hufkens: Nick Cave, The Devil – A Life

U bent nu toch in Brussel, het weer zit mee en er is nog tijd. Neem aan de kant van het Paleis tram 93 (richting Legrand) en stap af bij Abbaye. Amper 260 meter verder ligt de galerie van Xavier Hufkens. Natuurlijk kunt u ook wandelen, stop Sint Jorisstraat 6 in Google maps of Waze en volg uw telefoon ...

Openingsuren:

Open van 11u tot 18u

Gesloten op maandag en zondag

Tickets:

Gratis inkom

Deze intieme tentoonstelling van 17 kitcherige kleine keramiekbeeldjes kreeg bovenmatig veel aandacht in de kranten en media, zelfs VRT schonk er aandacht aan tijdens het nieuws. Alles heeft te maken met de artiest achter de beeldjes, rockgod Nick Cave. Hij maakte de beeldjes tijdens de pandemie, alle optredens waren toen geannuleerd. Hij verwerkte er zijn verdriet en schuldgevoel in na de dood van zijn 15-jarige zoon, Arthur. De invloed van Jeff Koons is vanzelfsprekend, maar het gaat bij Cave ook om het verhaal achter de beelden. Een verhaal van de duivel gebaseerd op de bijbel, Dantes Inferno, Milton's Paradise Lost, de prenten van William Blake en Christopher Marlowes Doctor Faustus. Cave kent zijn klassiekers!

Loont deze tentoonstelling de moeite van de verplaatsing? Neen, maar u bent toch in Brussel en Nick Cave is een van mijn persoonlijke helden, dus ik kon niet anders dan uw aandacht erop vestigen! Toch? 😊

Breaking News: Ilja Leonard Pfeijffer wint Boonprijs

Over persoonlijke helden gesproken 😊! Het historische epos Alkibiades van Ilja Leonard Pfeijffer wint de Boon 2024. Eindelijk wordt dit meesterwerk met een grote literaire prijs beloond!

Bij de jeugdliteratuur is de prijs voor Neem nooit een beste vriend van Erna Sassen en Martijn van der Linden. Pfeijffers Alkibiades haalt ook de publieksprijs binnen, zo mogelijk nog een grotere erkenning. Bij de kinderboeken kozen de lezers voor Kijk dan toch! van Elvis Peeters en Sebastiaan Van Doninck.

Trouwe lezers van dit krantje weten dat ik nu een erg content mens ben 😊!

(Bron: www.vrtnws.be)

CD van de maand: Beyoncé, Cowboy Carter

Cowboy Carter is een geweldige grabbelton van muzikale stijlen. Er staat, zoals ik reeds vertelde, veel country op, maar ik ontdekte ook hiphop, R&B, rock en zelfs opera.

Dolly Parton praatte haar mond al snel voorbij, dus dat Cowboy Carter een cover bevat van haar countryklassieker Jolene (Beyoncé paste de tekst zo aan dat Jolene geen slachtoffer meer is, maar een ware heldin!) is niet echt een verrassing. Maar, wie had verwacht dat Beyoncé ook een nummer van The Beatles zou zingen? Jawel, ze waagt zich, samen met vier collega-zangeressen, aan Blackbird. En dat doen die vijf heel mooi. Paul McCartney, de schrijver van de song, zal er blij mee zijn, zoveel is zeker! Blackbird is echter geen liedje over een merel, het gaat over zwarte emancipatie. Net als met haar aangepaste emancipatorische tekst van Jolene houdt Beyoncé een vinger aan de (woke) pols.

Country mag bekend staan als door en door witte muziek, het typische Amerikaanse genre kent in de Verenigde Staten wel degelijk beoefenaren van kleur. Het genre heeft namelijk ook deels zwarte roots: de banjo, het country-instrument bij uitstek, is de Amerikaanse versie van een oorspronkelijk Afrikaans instrument. Toch lag het niet voor de hand dat Beyoncé zich op het genre zou storten. De trigger was een gebeurtenis in 2016, ze trad toen op met countrytrio de Dixie Chicks op tijdens

de uitreiking van de Country Music Awards. Sommige countryfans vonden dat zij daar niets te zoeken had, waarbij een deel regelrecht racistische motieven aanvoerde. De zangeres voelde zich - terecht- beledigd. Waarom zou zij, geboren en getogen in Texas en opgegroeid met country and western, van het genre moeten afblijven?

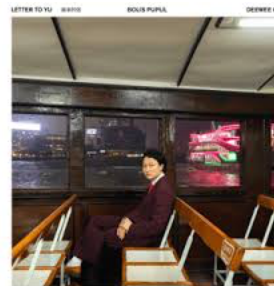
Volgens de zangeres zelf is Cowboy Carter geen countryalbum, maar een Beyoncé-album. Daar heeft ze gelijk in. Er staat veel country op het wel 27 tracks tellende album, maar er komen ook andere genres voorbij: R&B en hiphop, klassieke sixtiespop, rock en zelf een stukje opera in het nummer Daughter. Ook is er ruimte voor enkele muzikale gasten en dat zijn niet de minste: countrygrootheden Willie Nelson en Dolly Parton, rapper Post Malone en Miley Cyrus. Ze zijn te horen in zogeheten skits, mini-hoorspelen tussen de nummers in.

Cowboy Carter is het tweede deel in een door Beyoncé tijdens de coronapandemie bedachte trilogie. Op het twee jaar geleden verschenen album Renaissance wees ze de luisteraars op de zwarte en queer roots van disco en dance, nu belicht ze op Cowboy Carter de deels zwarte roots van country and western. Het maakt heel benieuwd naar welk genre over waarschijnlijk twee jaar aan de beurt is op het afsluitende deel van de trilogie.

Bijna cd van de maand: Bolis Pupul, Letter to Yu

Dit kleinnood werd niet dé cd van de maand om de goede reden dat de plaat wel erg speciaal is en niet iedereen meteen zal aanspreken. Waarom dan toch in dit Cultuurkrantje? Ik vind Letter to Yu zo mooi, dat het geen kwaad kan u aan te zetten om de ode aan Bolis Pupul's moeder te ontdekken.

Bolis Pupul is de zoon van Kamagaruka en Wei Wun Yu, de moeder van Kama's twee kinderen, Boris en Sarah. Ze overleed in 2008 na een tragisch fietsongeval in Gent. Ze is 48 jaar geworden. Letter to Yu is voor haar geschreven en dompelt u onder in zowel de muziek als de sfeer van China. In zijn eerste solo-album combineert de artiest zijn experimentalisme met de Aziatische invloeden uit zijn jeugd.

Letter to Yu, de titeltrack, brengt u meteen in de sfeer, u flaneert langs de kusten van China, vergezeld van een trage, donkere verteller. Een apart begin. Vervolgens belicht Completely half het Hong Kong dat we kennen uit de films: funky muziek, neonletters, chaos en veel mensen. De balans is daarbij te vinden in Pupul's stem die eerder poppy aanvoelt. Dan volgt opnieuw een bocht van 180 graden met Frogs: Oosterse beats, begeleid door een mysterieuze vrouwenstem.

Als u denkt dat het daarna niet diverser meer kan worden, hebt u het mis. Wat volgt is een prachtige mix van Oosterse klanken, donkere beats en een bijna mythisch stemgeluid. Het midden van het album vinden we misschien wel het beste stuk van de hele plaat. Aan u om het te ontdekken. In het laatste deel van de plaat combineert Pupul de Aziatische invloeden met techno. De zoon komt los van zijn moeder en ontdekt zijn eigen stem. Toch kan hij haar niet loslaten, getuige het laatste nummer Cosmic rendez-vous, een spirituele samenkomst, muzikaal volledig anders dan de rest van de plaat, Pupul praat letterlijk met zijn overleden moeder.

Kortom, Bolis Pupuls debuut is een heel erg geslaagd muzikaal experiment. Letter to Yu is gevarieerd, intrigerend en ontroerend persoonlijk. U begrijpt, dit is geen album dat u zo maar even tussendoor beluistert, maar waag de sprong, u zal betoverd worden. Als dit solodebuut een voorbode is voor de rest van Pupuls carrière, dan kan ik enkel besluiten dat hij weldra een van de grote namen uit de Belgische muziek zal zijn. You heard it here first 😊.

Breaking News: voor het eerst een vrouw op 1 in de Classics

1000

Twee weken lang (de paasvakantie) loodsten Radio 1-presentatoren luisteraars door 1.000 muzikale klassiekers, voor de 15e editie van de Classics 1000. Troy van Sinéad O'Connor is de nieuwe nummer een, O'Connor, die vorig jaar overleed, is zo de eerste vrouw die die plek haalt. De Ierse zangeres stoot Arno van de troon, die de twee vorige jaren met Les yeux de ma mère op een stond, hij zakt een plek. Wish you were here van Pink Floyd vervolledigt de top drie.

Kunstzinnige wandelingen aan zee

Graag drie tips voor een zonnig dag in Brugge of aan zee.

Tip 1: de triënnale in Brugge

Neem de trein naar Brugge, u stapt over in Gent.

Neem de shuttlebus aan het station in Brugge naar 't Zand, daar vindt u het centrale infopunt.

Gedurende de looptijd van Triënnale Brugge 2024 kunt u voor informatie en meer inlichtingen terecht in volgende infopunten:

Centraal infopunt (In&Uit, 't Zand 34)
Markt (Historium, Markt 1)
Station Brugge

De infopunten zijn dagelijks geopend van
10:00 tot 17:00.

Ga tijdens Triënnale Brugge op stap met een handig stadsplan dat een overzicht biedt van alle locaties en installaties van TRIBRU24. Download je stadsplan op de website of haal het op in een van de infopunten.

Website: <https://triennalebrugge.be/nl>

Tijdens de wandeling ontdekt u 12 installaties hedendaagse kunst en architecturale structuren. Het historisch kader van Brugge biedt een leuk contrast met de nieuwe concepten. Meer informatie over de kunstwerken vindt u ook op de website. Aan u om ze te ontdekken en te becommentariëren.

Tip 2: The Christal Ship in Oostende

Neem de trein naar Oostende, u stapt over in Gent.

Neem vervolgens de tram tot het Marie-Joséplein en wandel naar het Kursaal. Aan de rechterzijde vindt u de toeristische dienst van Oostende, het startpunt van de wandeling.

Vraag hier uw gratis wandel- en fietskaart aan die u door de openlucht tentoonstelling leidt. U kunt ook uw eigen gids (voor groepen) boeken of de

Messenger-chatbot gebruiken om deze street art-collectie te bezoeken.

In 2016 ging The Crystal Ship voor het eerst in Oostende voor anker. Sindsdien heeft het kunstfestival de badstad omgetoverd in de grootste openluchtgalerie van België, met de hulp van tientallen gevierde street artists. Ze hebben de stad niet alleen bedekt onder lagen verf en zo goed als overal indrukwekkende murals aangebracht, op verschillende plekken zijn ook minstens even opvallende sculpturen en installaties. Heel wat van de kunstwerken zijn gewoon blijven staan op de gevels, met andere woorden, op uw wandeling zult u meer dan de 16 nieuwe muurschilderijen ontdekken naast talloze werken uit vorige edities.

Meer informatie en plannetje:

<https://thecrystalship.org/nl/homepage-nederlands/>

Tip 3: Beaufort triënnale over heel de kustlijn

Boek een weekend (☺) aan zee!

Verschiede strategieën zijn mogelijk om de beelden die verspreid staan over onze kustlijn te bewonderen. Bijvoorbeeld, u neemt de trein naar De Panne en begint de beeldenroute, dit kan met de fiets, die dan weer mee kan op de trein, of met de kusttram. Net als met The Chrystal Ship

zijn ook op deze route beelden blijven staan van de voorbije edities. Stippel daarom op voorhand een route uit.

Het volledige beeldenpark:

<https://www.triennalebeaufort.be/nl/kunstwerk/beaufort-beeldenpark>

Maar goed, u bent dus gestart in De Panne, op weg richting Oostende. Misschien is het een fijn idee om daar een hotelletje te boeken. In Oostende en omstreken valt heel wat te ontdekken. De dag erna neemt u met tram of fiets de richting Knokke. Vandaar de trein terug. Alle plannetjes en gidsen:

<https://www.triennalebeaufort.be/nl/over-ons/beaufort24>

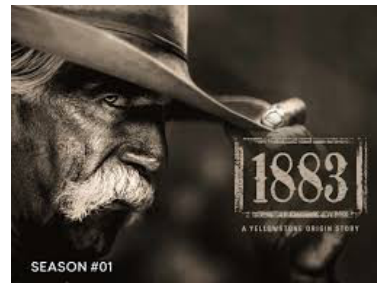
Wat leeft er in de verschillende gemeenten langs deze kustlijn aan de Noordzee? Wat houdt de gemoederen bezig? Welke legendes, geschiedenissen en vertellingen omringen specifieke locaties? Welke kunststromingen hebben er gefloreerd en blijven resoneren in het hedendaagse kunstenveld? En welke mensen, planten of dieren, van vroeger of vandaag, laten er nog steeds hun sporen na?

(Els Wuyts, curator)

Bingen op een regenachtige dag

1883 en 1923 op Streamz

Bekentenis: als kind keek ik geregeld naar twee iconische westernseries: Bonanza en High Chaparral op een zwartwitelevisie. Ik lijk wel afkomstig uit het stenen tijdperk ☺. Maar goed, de hedendaagse versie van mezelf streamde op haar hippe smart-tv mét soundbar de twee prequels -1883 en 1923- op Yellowstone en kon vooral de eerste best smaken, laat maar komen die cowboys en native Americans! Waar is de tijd?

1883 begint met een schietpartij. James Dutton (Tim McGraw), ex-kapitein in de Amerikaanse Burgeroorlog, knalt vanop zijn huifkar enkele bandieten af die zijn paarden willen stelen. De wereld telt enkele schurken minder wanneer hij verder rijdt om zijn familie op te pikken in Fort Worth, Texas. Het plan is om vandaar te paard noordwaarts te trekken, tot in Oregon. Daar ligt zo'n 600 hectare gratis landbouwgrond te wachten. De helletocht van zo'n 3000 km kan beginnen. Shea (een mooie rol voor Sam Elliot) en Thomas (een ontroerende LaMonica Garrett) begeleiden samen met wat cowboys en de Duttons een aantal Europese immigranten. Die mensen weten niet waaraan ze beginnen, spreken de taal niet, houden er andere waarden op na en hebben geen benul van wat hen te wachten staat. Klinkt vrij actueel. Toch?

Wie van westerns houdt, wordt trouwens ook op zijn wenken bediend. Zoals eigen

is aan het genre, gaat de mens de confrontatie aan met zijn medemens, de natuur en zichzelf. Eindeloze landschappen, slangen en inheemse Amerikanen, kampvuren en vuurgevechten vormen een context die hard en ongenadig is.

Spil van deze serie is de 17-jarige dochter van het Duttonechtpaar: Elsa (Isabel May). Zij gallopeert jong en vrij rond in een omgeving waar de dood om de haverklap mensenlevens eist, is bloedmooi en verleidt zowel een cowboy als een Comanche. Akkoord, ze is een anachronisme en, ja, in 1883 zouden haar mannenkleren en seksuele escapades op puriteinse weerstand gestoten zijn, maar als personage brengt ze wat kleur en warmte in een gitzwarte serie. Shea's laconieke opmerking dat "de meesten Oregon nooit zullen zien" klinkt in het begin als oudemansgezeur, maar op het eind blijkt het een tijdloze wijsheid.

In 1923 gaat de Duttonsaga voort, Jacob (Harrison Ford) en Cara Dutton (Helen Mirren) wonen op een ranch en hebben een traditioneel veebedrijf. Jacob is de broer van James, die in 1883 de oversteek waagde. De serie zelf is kwaliteitsvol, mooie locaties, schitterende acteurs, spannende intriges, ja, zelfs de nodige humor, waarom boeit ze me dan zoveel minder dan 1883?

Wel, ik vermoed (en hoop ten stelligste) dat er nog een tweede seizoen komt, want het scenario raakt kant noch wal. Ook de

reis van Spencer (een zoon van stamvader James) van Afrika naar Amerika komt erg ongeloofwaardig over. Op Cara na (en dat heeft alles te maken met de vertolking van Mirren) hebben de personages weinig diepgang. Jammer dan 1923 de bal zo mislaat, want mijn verwachtingen waren hooggespannen, want 1883 voldeed aan al mijn westernverwachtingen.

De Joodse raad op NPO+

"Om erger te voorkomen." Het zinnetje is vaak te horen in De Joodse Raad, een vijfdelige Nederlandse reeks die zich afspeelt in Amsterdam tijdens de Tweede Wereldoorlog. Meestal komt het uit de mond van David Cohen, een professor klassieke oudheid die vanaf het voorjaar van 1941 de brugfiguur was tussen de Duitse bezetter en de Joodse gemeenschap van de stad. Als voorzitter van de Joodse Raad, die hij leidde samen met ondernemer Abraham Asscher, moest hij op last van de nazi's ervoor zorgen dat het kalm bleef in de Joodse wijk, dat bewoners hun wapens inleverden en een davidster op hun jas naaiden, dat degenen die 'misbaar' waren op een trein richting werkkampen werden gezet. Cohen deed dat ook en probeerde vooral om de Duitsers niet te provoceren want 'zo lok je alleen maar geweld uit'.

Natuurlijk kon de Joodse Raad het ergste hoogstens een klein beetje uitstellen en zonken Cohen en co. met al hun

bereidwilligheid langzaam weg in het moeras. Op het einde van de tweede aflevering staat de professor al op het station om een jongetje van misschien tien jaar oud op de trein naar de hel te helpen; bij de start van de vierde aflevering krijgt hij van de Duitse gezant te horen dat Adolf Eichmann himself erg in zijn nopjes is dat 40.000 Amsterdamse joden - zowat één op twee - zonder al te veel problemen zijn weggevoerd.

Met de kennis van vandaag is De Joodse raad bijna ondraaglijk om naar te kijken. De sussende woorden over hoe iedereen rustig moet blijven, de discussies over welke Joden belangrijk genoeg zijn om een uitzondering te krijgen, de verhalen over 'wreedheden in Polen' die worden weggewuifd als geruchten: u hebt voortdurend zin om naar de tv te roepen en u snapt ook waarom Cohen (indrukwekkend gespeeld door Pierre Bokma) na de oorlog vervolgd en uitgespuwd werd. De serie slaagt er wel in om een genuanceerd beeld te brengen van de professor: het ontbrak hem aan moed en misschien zat er een opportunistisch kantje aan zijn collaboratie, het idee dat hij zichzelf en zijn familie zou kunnen redden, maar in se had hij goede bedoelingen. Tegelijk stelt De Joodse Raad Cohen en de andere bestuurders niet voor als tragische figuren die moesten werken in onmogelijke omstandigheden en geen betere beslissingen hadden kunnen nemen. Er was bij elke maatregel van de Duitsers wel

protest van mensen die vonden dat ze een grens moesten trekken en er waren ook genoeg Joden die zich verzetten tegen de nazi's. Onder hen Cohens eigen dochter Virrie, die als verzorgster in een weeshuis werkte en tientallen kinderen naar het platteland smokkelde. De serie eindigt met een confrontatie tussen vader en dochter na de oorlog: zij gaat gebukt onder het schuldgevoel omdat ze vindt dat ze niet genoeg heeft gedaan, hij heeft een gerust geweten omdat hij gelooft dat hij niet meer had kunnen doen.

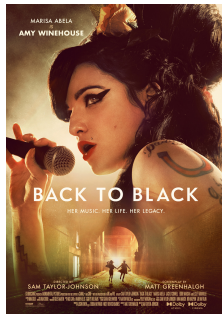
Vergeet dus het melige All the light we cannot see op Netflix, De Joodse Raad grijpt naar de keel, ontroert, maakt kwaad en is ongetwijfeld de serie over de Tweede Wereldoorlog die u op dit moment moet hebben gezien.

En ondertussen in Den Albert Thank God for the Gift

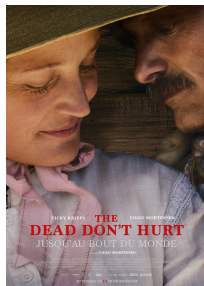
De documentaire toont het bijzondere parcours van topcurator Jan Hoet, evenals de controversiële mens achter dit parcours. Een passioneel man met een onblusbare honger naar kunst, radicaal in zijn eerlijkheid en zijn geloof in de totale intellectuele en emotionele vrijheid. Hij haalde kunst uit het museum en bracht haar naar de mens, naar het leven van alledag. Rode draad doorheen de film is het favoriete schilderij van Jan Hoet, het 15e-eeuwse Lam Gods.

Back to Black

Back to Black vertelt Amy Winehouses levensverhaal, van haar opvoeding en bruisende jaren in Londen tot haar intense reis naar wereldwijd succes, maar laat ook de donkere kant daarvan zien. Gedurende haar hele carrière tot aan haar tragische dood bleef de zangeres worstelen met haar demonen, haar roem en de toxische knipperlichtrelatie met haar grote liefde.

The Dead don't hurt

Het westen van Amerika in de jaren 1860. Nadat ze de Deense immigrant Holger Olsen heeft ontmoet, stemt Vivienne Le Coudy, een sterke, vrijgevochten jonge vrouw, erin toe om hem te vergezellen naar Nevada om daar met hem samen te leven. Maar wanneer de Burgeroorlog uitbreekt, besluit Olsen in dienst te gaan en staat Vivienne er alleen voor. Ze moet nu opboksen tegen Rudolph Schiller, de corrupte burgemeester van de stad, en Alfred Jeffries, een grootgrondbezitter wiens zoon brutaal en onvoorspelbaar is.

En ondertussen in Den Belgica

Sara Correia, Fadoconcert (18-04)

Correia is een jonge, krachtige en zelfbewuste zangeres die haar hele leven omringd is geweest door fado. Op 13-jarige leeftijd won ze de fadocompetitie Grande Noite do Fado, en al snel werd ze uitgenodigd om te zingen in een van de meest bekende fadohuizen in Lissabon, Casa de Linhares.

Op het podium wordt Correia vergezeld door een all-star trio bestaande uit prestigieuze Portugese muzikanten; gitaristen Diogo Clemente en Ângelo Freire, en bassist Marino de Freitas.

De Zaak Shell, De nwe tijd (04-05)

Winnaar prijs voor 'meest indrukwekkende regie' op Nederlands Theater Festival 2021

De laatste witte mannelijke neushoorn is uitgestorven. Bosbranden, overstromingen en aardverschuivingen vormen overal ter wereld het nieuws van de dag. Welke beelden, argumenten en retoriek zorgen ervoor dat er zo weinig schot zit in het oplossen van het klimaatprobleem?